

КОМИСИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

Брюксел, 27.6.2007
СОМ(2007) 357 окончателен

**СЪОБЩЕНИЕ НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И
СЪВЕТА**

От Кайро до Лисабон – Стратегическото партньорство между ЕС и Африка

{SEC(2007) 855}

{SEC(2007) 856}

СЪОБЩЕНИЕ НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТА

От Кайро до Лисабон – Стратегическото партньорство между ЕС и Африка

1. ВЪВЕДЕНИЕ

1.1. Нови реалности

Африка е в центъра на международната политика не от вчера, но днес тя, и по-специално Африканският съюз (АС), се изявяват в качествено нова светлина - не просто като обекти на политиката на развитие, а като пълноправни актьори на политическата сцена. Все по-ясно става *значението на Африка* – като политически глас, като икономическа сила и като богат източник на човешки, културен, природен и научен потенциал. Причините за това са няколко, като се започне от институционалните (Африканският съюз), политическите (процеси на демократизация и реформи), икономическите (бум в търсенето на суровини, атрактивни възможности за инвестиране, устойчив икономически растеж, който в последните години достига средна стойност от 5,5%, както и факта, че през 2005 г. девет държави са близо или над 7-процентната граница на икономически растеж, условие за устойчиво намаляване на бедността¹) и се стигне до стратегическите причини (разместване на геополитическите сили, нарастване броя на международните играчи, ангажирани на континента), социалните (глобализация на социално-културните норми, използване на средствата за масова информация) и демографските (скоро Африка ще достигне по брой на населението Индия или Китай, нарастваща мобилност в Африка и между Африка и ЕС) – всички те близко свързани в контекста на нарастваща глобализация.

Междувременно, ЕС също претърпя промени – членството му достигна 27 държави, ролята му на международната сцена нарасна и прие амбициозни общи политики в областта на сигурността, енергетиката, климатичните промени и иновациите. Европейците си дадоха сметка, че африканският икономически просперитет е от жизненоважно значение за този на Европа и признаха нуждата от по-широко партньорство и по-голяма последователност във водените политики спрямо Африка. Едно бъдещо партньорство трябва да се основава на съвместно установени общи и допълващи се интереси и ползи. ЕС трябва да продължи да подкрепя и да работи с правителствата от Африка, както и да насърчава подходите на работа, които залагат на предоставяне на повече отговорност и лидерство на африканските партньори. И накрая, светът също се промени под силите на световния капитал и финансовите пазари, климатичните промени, световните медии и информационните и комуникационни технологии, трансграничния тероризъм, организираната престъпност и световните епидемии, чието съвкупно влияние с всеки изминат ден прави света все по-малък. Ето защо, нуждата от общи глобални решения е по-важна от когато и да било. Европейският съюз и Африка са дългогодишни партньори, но в един променен свят.

¹ Ангола, Кабо Верде, Конго, Демократична Република Конго, Етиопия, Мозамбик, Сиера Леоне, Судан и Танзания.

1.2. СТРАТЕГИЧЕСКО ПАРТНЬОРСТВО МЕЖДУ ЕС И АФРИКА

В този променен свят ЕС продължава да бъде важен партньор за Африка – по отношение на търговията (ЕС остава първият по значение икономически партньор на Африка, с износ на стоки, който достигна 91,6 млрд. EUR и внос от 125,6 млрд. EUR през 2005 г.), инвестициите и официалната помощ за развитие (ОПР) - ЕС е далеч напред в класацията на международните донори, като през 2006 г. общата ОПР на ЕС достигна 48 млрд. EUR. Но ЕС не е нито единственият партньор на Африка, нито единственият ѝ източник на финанси, помощ и търговия – Китай, например, бързо се превърна в третия по важност търговски партньор на континента, като общия обем на търговия между тях достигна около 43 млрд. EUR през 2006 г. (за сравнение сумата през 2005 г. бе 30 млрд. EUR), а 23% от китайския внос на петрол произлиза от Африка. Това означава, че ако ЕС иска да остане привилегирован партньор и да разгърне целия потенциал на отношенията си с Африка, то той трябва да подсили и в някои области да преразгледа настоящите си отношения с Африка - както на институционално, така и на политическо и културно равнище. Приемането на Стратегията за Африка от ЕС през 2005 г. бе важна първа крачка, но вече дойде време да се премине от стратегия за Африка към **политическо партньорство с Африка**. Ето защо през 2007 г., ЕС и Африка работят заедно, за да укрепят сътрудничеството си на политическо равнище и да положат основите на дългосрочно стратегическо партньорство, което *отива отвъд сътрудничеството за развитие, отвъд Африка, отвъд раздробеността и отвъд институциите*.

- Партньорството *ще представлява повече от сътрудничество за развитие* в смисъл, че ЕС не само ще продължи изцяло да подкрепя развитието на Африка, но и ще разгърне диалога, за да включи всички политически въпроси от обща загриженост и общ интерес. Съюзът също ще следи редовно по какъв начин останалите политики, като търговия или научни изследвания, могат да допринесат за партньорството. В същото време, отношенията между ЕС и Африка ще надраснат връзката донор-получател, за да отразят политическо партньорство между равни.
- Партньорството ще бъде *повече от Африка*, в смисъл, че диалогът ЕС-Африка няма да се ограничи в рамките на дискуссионен форум по „африкански“ проблеми. ЕС и Африка ще гледат отвъд техните континенти към останалата част на света.
- Партньорството *ще се бори с раздробеността* на континента като националните, субрегионални, регионални и континентални рамки, политики и инструменти на ЕС и Африка трябва по-добре да подкрепят интеграцията и сътрудничеството на африканския континент. Регионалната интеграция ще бъде стимулирана и подкрепяна в ролята ѝ на важен градивен елемент в процеса на интеграция на континента. Регионалната интеграция ще подкрепи също създаването на по-широки и по-интегрирани пазари, от ключово значение за привличането на инвестиции, повишаване на производствения капацитет и повишаване на регулаторното сближаване. Икономическата интеграция е важен компонент в този процес и ще бъде подкрепена от засилени търговски връзки между ЕС и Африка. Споразуменията за икономическо партньорство (СИП) ще представляват ключов инструмент в това отношение. Партньорството ще подкрепи по-ясно разделение на ролите и отговорностите между различните участници от страна на Африка, включително АС, Новото партньорство за африканско развитие (NEPAD) (с неговата социално-икономическа програма) и регионалните организации и ще насърчи по-силна

национална и регионална подкрепа за панафриканските институции. В същото време ЕС ще се основава на зараждащата се роля на АС като основен политически играч в Африка и ще се стреми да *третира Африка като едно цяло*.

- И накрая, *партньорството ще надхвърли пределите на институциите*, тъй като диалогът и сътрудничеството ще излязат извън границите на Брюксел и Адис Абеба, за да включат по-широк спектър от участници. Целта е да се провеждат консултации с гражданското общество, но също така да се направи опит за обединяване на значителен брой от участниците в диалога между ЕС и Африка, включително младежки и неправителствени организации, които да поддържат едни и същи цели и вървят в една и съща посока. Излизането извън институционалната рамка, трябва също да означава по-широко и по-добро използване на опит, ноу-хау и ресурси на частния сектор на двата континента в стремежа към постигане на целите на партньорството.

2. ПЪТЯТ ОТ КАЙРО ДО ЛИСАБОН

2.1. От Стратегия на ЕС за Африка (2005 г.) ...

Историческата първа среща на върха между ЕС и Африка се състоя в Кайро през 2000 г. Декларацията от Кайро и Планът за действие от Кайро, подписани по време на срещата, съдържаха няколко амбициозни ангажимента, между които връщането на откраднати културни ценности и външния дълг на Африка. Освен това, важна последица от срещата бе започването на по-структуриран политически диалог между ЕС и Африка под формата на редовни срещи на високопоставени държавни служители и министри.

Повратната точка в диалога между ЕС и Африка бе обаче създаването през 2001 г. на Новото партньорство за африканско развитие (NEPAD) – инициатива произлязла и водена от Африка, която определя как би трябвало да изглежда политическото бъдеще на континента. Още по-важно бе създаването на Африканския съюз (АС) през следващата година. Течащите интеграционни процеси, растящата роля на регионалните организации на Африка и появата на АС като ключов участник на международната сцена и олицетворение на обединения политически глас на Африка са фактори от особена важност, не само за Африка, но и за партньорството между ЕС и Африка. В тази нова и положителна обстановка, бяха направени планове за провеждането на втора среща на върха между ЕС и Африка през 2003 г. в Лисабон. Заради причини свързани с участието и породилата се полемика, срещата бе отложена.

По различни начини, 2005 г. се превърна в международна година за Африка. Поредица от срещи на високо равнище и важни международни инициативи бяха проведени през 2005 г., включително значителен ангажимент относно помощта за развитие и намаляване на дълга по време на срещата на Г8 в Гленийгълс, приемането от Съвета на министрите, след Парижката декларация за ефективност на помощта, на пакет от мерки и ангажименти за увеличаване на официалната помощ за развитие (ОПР), увеличаване ефективността на помощта и последователността на политиките за развитие (ППР) с цел подпомагане на Африка и развиващия се свят за достигането на Целите на хилядолетието за развитие (ЦХР) до 2015 г. През октомври 2005 г., по време на съвместна среща с Комисията на АС, Европейската комисия прие своето съобщение относно изработването на стратегия между ЕС и Африка. Два месеца по-късно, през

декември 2005 г., Европейският съвет одобри много от предложенията, направени в съобщението, и прие първата цялостна и последователна стратегия между ЕС и Африка, с подзаглавие *Към стратегическо партньорство*. Целта на тази стратегия на ЕС бе да създаде единна рамка за всички участници от ЕС и да потвърди като един от най-важните си политически приоритети развитието на Африка.

Стратегията, която действа и на трите равнища на партньорство – национално, регионално и панафриканско – бе основана на три основни предположения: (i) без добро управление, спазване на закона, сигурност и мир е невъзможно постигането на траен прогрес в развитието; (ii) регионалната интеграция, търговията и взаимовръзките са необходими фактори за насърчаване на икономическия растеж; (iii) ако Африка иска да постигне ЦХР трябва да ѝ се окаже по-голяма подкрепа по въпросите, които имат пряко въздействие върху стандарта на живот, като здравеопазване, образование и осигуряване на прехраната.

През 2006 и 2007 г. ЕС като цяло прилагаше насоките и действията, очертани в стратегията за Африка. На ниво политики, ЕС интегрира още ключови принципи като взимане на решение от страната-бенефициер относно прилагането на помощта за развитие, партньорство, отговорност и взаимна отчетност във всички свои връзки с Африка. На оперативно ниво, ЕС започна амбициозно партньорство с Африка в областта на инфраструктурата и инициативата за добро управление, увеличи финансирането в рамките на Финансовия инструмент за мир в Африка за водените от АС операции по поддържането на мира (като например мисията AMIS в Дарфур), подкрепи програмата Nuegere на АС за студентски обмен и даде възможност за участие на африкански университети, професори и студенти след бакалавърска степен в европейската програма Erasmus Mundus. Стратегията на ЕС също позволи по-добра вътрешна съгласуваност на политиките на ЕС и по-добро координиране между политиките спрямо Африка на Комисията, от една страна, и на държавите-членки, от друга.

2.2. КЪМ СЪВМЕСТНА СТРАТЕГИЯ НА ЕС И АФРИКА

Стратегията на ЕС за Африка бе много успешна в мобилизирането на повече и по-съгласувана подкрепа от страна на ЕС за водените от Африка усилия за развитие. Стратегията бе полезна в две отношения: като политическа рамка/*acquis* и като политически процес. Тя направи от ЕС по-добър, по-ефективен и по-обединен партньор и ще продължи да бъде ключов политически документ, но в същото време представлява само една първа стъпка. От самото начало бяха отправени критики, че стратегията за Африка е била развита без достатъчно консултиране и че притежава елементи от традиционния, едностранен подход на донор и бенефициер. Ето защо, по време на петата министерска среща между ЕС и Африка през декември 2005 г. бе постигнато съгласие, че следващата стъпка пред ЕС и Африка е да изведат партньорството си на ново, стратегическо равнище и да развият съвместна стратегия ЕС-Африка – по-скоро партньорство с Африка, отколкото стратегия за Африка. В това стратегическо партньорство, основната отговорност за политическото им бъдеще и развитие ще принадлежи на африканските държави и организации. ЕС ще продължи да предоставя помощ за развитие с цел постигането в Африка и в световен мащаб на Целите на хилядолетието за развитие (ЦХР), но взаимоотношенията постепенно ще придобият по-политически, глобален и равнопоставен характер. Тази позиция бе впоследствие

потвърдена от Европейския съвет през декември 2006 г. и на срещата на високо равнище на АС през януари 2007 г.

Така успоредно с изпълнението на Стратегията на ЕС за Африка, контролирано от съвместната матрица по изпълнението, започна работата по изработването на съвместна стратегия на ЕС и Африка. Основавайки се на свършеното през 2006 г., на процеса бе даден нов старт през 2007 г. посредством серия от срещи, целящи постигането на съгласие върху основните принципи, цели и политически приоритети на съвместната стратегия и на срещата на високо равнище в Лисабон. На тези срещи ЕС бе представен от Комисията, немското, португалското и словенското председателства и от Секретариата на Съвета. Африканският съюз бе представен от Комисията на АС, настоящия ѝ председател (Гана през 2007 г.) и често от държавите, *отговорни за воденето на дискусиите* по политическите теми в контекста на диалога от Кайро². На 15 май министерската среща между ЕС и Африка в Брюксел „приветства и прие“ общите насоки на Съвместната стратегия. Работата ще продължи през лятото и есента на 2007 г. за изработване на окончателния текст на стратегията, първия от поредица планове за действие и изготвяне на дневния ред за самата среща на високо равнище в Лисабон.

Институционалният процес бе подкрепен от приноса, резултат на мащабни консултации (включително и на уебсайта на www.europafrica.org) с широк кръг от неправителствени представители от Европа, Африка и останалата част на света. Редовни срещи бяха проведени също така с представители на Европейския парламент, Панафриканския парламент и представители на гражданското общество от Европа и Африка. Всички тези процеси трябва да са по-интензивни и с по-добро качество в периода непосредствено преди срещата в Лисабон.

3. СРЕЩАТА НА ВИСОКО РАВНИЩЕ В ЛИСАБОН: ЦЕЛИ И ИНИЦИАТИВИ

Отлагането на срещата на върха между ЕС и Африка през 2003 г. представляваше голямо политическо разочарование и затова се приветства връщането на партньорството ЕС-Африка там, където принадлежи – на най-високо политическо равнище. Срещата представлява добра възможност за политическите ръководители на двата континента да поемат сериозни и ориентирани към действия политически ангажименти по ключови международни проблеми, като климатичните промени, миграцията, устойчива енергия, управление и сигурност и да дадат насоките на политическия курс на стратегическото партньорство между ЕС и Африка. ЕС и Африка могат също така да се възползват от предоставената възможност да демонстрират отвореността на техния диалог като поканят други свои стари и нови партньори от Африка за участие в срещата.

² Алжир (мир и сигурност); Египет (културни ценности); Нигерия (дълг); Сенегал (миграция); Тунис (помощ); Либия (осигуряване на прехраната); Мароко (околна среда); Южна Африка (търговия и регионална интеграция). Да се отбележи, че въпреки че не е член на АС, Мароко участва в срещите като държава, водеща дискусиите по темата околна среда.

На срещата, държавните и правителствени глави на ЕС и Африка, които представляват 80 държави и почти 1,5 млрд. население, ще подпишат *Декларацията от Лисабон* - консенсус между ЕС и Африка върху ценности, общи интереси и стратегически цели.

Лидерите от ЕС и Африка ще приемат също така **съвместна стратегия**, която ще представлява кратък и сбит документ на политическа визия и насоките за бъдещото стратегическо сътрудничество между ЕС и Африка.

3.1. Цели

Съвместната стратегия ще послужи за преследването на четири основни политически цели, всяка една от които отговаря на даден аспект от настоящето партньорство между ЕС и Африка:

- Да засили и повдигне нивото на политическото сътрудничество между ЕС и Африка, като го превърне в истинско равноправно партньорство;
- Да продължи да насърчава процесите на мир и сигурност, управление и зачитане на правата на човека, търговия и регионална и континентална интеграция в Африка, както и други ключови въпроси на развитието;
- Да отговори съвместно на глобалните предизвикателства;
- Да улесни и насърчи широко партньорство, съсредоточено върху хората, за всички народи от Европа и Африка.

3.2. Политически инициативи

По време срещата, държавните и правителствени глави могат да подемат определен брой конкретни ключови инициативи, които да придадат ъщност на партньорството и да покажат на Африка, света и гражданите на ЕС, че ЕС гледа по конструктивен начин на бъдещото си сътрудничество с Африка. Тези инициативи би трябвало да включват:

(а) Партньорство между ЕС и Африка в областта на енергията

И на двата континента сигурността на енергията, достъпът до трайни и сигурни енергийни услуги на приемливи цени и устойчиво и ефикасно управление на енергийните ресурси представляват предпоставки за развитие и просперитет. Въпреки че Африка разполага с богати енергийни ресурси, в момента тя има едно от най-ниските равнища на достъп до модерна енергетика в света. Около 600 млн. жители на континента нямат достъп до електроенергия и използват дървен материал за готвене и отопление. Всяка година, 400 000 души, предимно деца и жени, умират от болести на дихателните пътища, свързани със замърсяване на въздуха в помещенията, от използването на дървен материал и други традиционни горива. Нуждите от инвестиции са огромни: според Световната банка, за да се осигури пълен достъп до електроенергия за държавите на юг от пустинята Сахара, ще са необходими годишни инвестиции в размер на 8,27 млрд. EUR до 2030 г. В наши дни енергийните сектори в Европа и Африка са тясно взаимнообвързани: Европа се ползва от африканския износ на енергия, а Африка получава от Европа техническа и финансова подкрепа в енергийния сектор. Нарастващата световна загриженост за сигурността на енергията и достъпа до нея,

както и за промените в климата, заздравиха връзките между двата континента и създадоха нуждата от общ подход за енергийното им бъдеще.

На този фон, проектът за енергийно партньорство между Африка и ЕС ще представлява платформа от нов тип за интензивен диалог по енергийните въпроси между двата континента. Чрез енергийното си партньорство Африка и ЕС ще обменят опит и знания, ще развият общи решения в областта на тази политика и ще стимулират конкретни действия, които отговарят на енергийните предизвикателства на 21-ви век. Партньорството ще се занимае със сигурността и диверсификацията на енергийните доставки, както за Африка, така и за Европа, ще насърчи достъпа до чисти и ефикасни енергийни услуги на приемливи цени, ще стимулира пазарите на енергия и ще цели да повиши степента на участие на финансовите и човешки ресурси в подкрепа на устойчивото енергийно развитие на Африка, като в същото време насърчава рамките за инвестиции и прозрачността и стабилността на пазара. Партньорството ще включва ключови играчи като частния сектор и международните финансови институции и ще намери начини за включване на новопоявяващите се донори в диалога за развитие на енергийния сектор в Африка.

Дейностите ще бъдат насочени към постигането на следните конкретни цели: да укрепят съществуващия диалог между Африка и ЕС за достъпа до енергия и сигурността на енергийните доставки, да повишат степента на инвестиции в енергийната инфраструктура, включително насърчаването на решения, които избират възобновяема и ефикасна енергия, да повишат използването на приходите от петрол и газ в програми за развитие, да насърчат прозрачността и законовите рамки, както и да включат климатичните промени във всички области на сътрудничеството за развитие. Партньорството ще се гради върху съществуващи инструменти, като общата рамка на партньорството между ЕС и Африка в областта на инфраструктурата и прикрупения към него Фонд, Инициативата на Европейския съюз за енергия (ИЕСЕ) и Инструмента за енергия за държавите от АКТЬ (в момента на стойност 220 млн. EUR), както и националните и регионални индикативни програми по 10-ия ЕФР и тематичните програми в областта на околната среда, управление на природните ресурси, включително и на енергията.

(б) Партньорство между ЕС и Африка в областта на климатичните промени

Въпреки че засягат всички държави, климатичните промени ще бъдат най-силно и най-рано усетени от най-слабо развитите държави и другите уязвими развиващи се страни. Четвъртият доклад за оценка на Междуправителствената група по изменение на климата (МГИК), заключава в частта си, посветена на регионалния анализ за Африка, че континентът е един от най-уязвимите вследствие на климатични изменения поради многобройните други рискови фактори и слабия му капацитет за адаптация. Африка ще изпита сериозни затруднения особено по отношение на осигуряване на прехраната и устойчиви доставки на вода и ефекта на екстремни метеорологични феномени като суши и наводнения. Докладът на МГИК предвижда също така, че до 2020 г. между 75 и 250 милиона души ще изпитат недостиг на вода заради промените в климата и че в някои държави селскостопанските площи, напоявани с дъждовна вода, могат да намалееят с 50%. Ако продължи да се развива по същия начин, промяната в климата ще компрометира сериозно усилията по намаляването на бедността и заплашва да унищожи плодовете на години работа в областта на развитието. В Декларацията от Адис Абеба относно климатичните промени и развитието в Африка от януари 2007 г. лидерите на АС се ангажираха да интегрират климатичните промени в националните и

субрегионални политики, програми и дейности по развитието. Председателят на Комисията на АС бе упълномощен да поеме лидерството в организирането на участието на Африка в международните преговори за климата. Декларацията от Адис Абеба е добра основа за партньорство между АС и ЕС в областта на климатичните промени.

Партньорството ще представлява форум за диалог и обмяна на възгледи за конкретни действия в отговор на климатичните промени. Партньорството между ЕС и Африка ще е привилегирован канал за обсъждане на общи възгледи.

То ще засили също така практическото сътрудничество в следните области: Адаптация, намаляване на риска от природни бедствия, спиране на обезлесяването, поощряване участието на развиващите се страни в световния пазар на въглерод (включително и чрез Механизма за чисто развитие), насърчаване и внедряване на екологично чисти технологии, както и подобряване на наблюдението на ефекта на околната среда върху климатичните промени, включително и чрез системи, инсталирани в космоса.

Партньорството ще бъде подкрепено от Световен алианс за климатичните промени, който Комисията възнамерява да предложи в близко бъдеще.

(в) Партньорство между ЕС и Африка по въпросите на миграцията, мобилността и трудовата заетост

Миграцията и мобилността са компоненти, присъщи на глобализацията и трябва да бъдат разглеждани като потенциално позитивни феномени. По време на Конференцията на министрите за миграцията и развитието през ноември 2006 г. в Триполи министрите от ЕС и Африка се ангажираха към „партньорство между държавите на произход, транзит и дестинация за по-добро управление на миграцията по цялостен, съгласуван и балансиран начин, в духа на споделена отговорност и сътрудничество“. ЕС и Африка работят усилено по прилагане заключенията на конференцията, покривайки широк спектър от области, от поощряване на връзките между миграцията и развитието и улесняване на законната миграция, до съвместно справяне с нелегалната миграция, включително и чрез сътрудничество по връщане на имигранти и реадмисия, както и борба с трафика на хора, в която област сътрудничеството ще бъде засилено и ще бъде отделено специално внимание за защита на жертвите. За де се подсили доказателствената база на **миграционните** политики на африканските правителства и да се доразвият съществуващите инициативи на континента, ЕС и Африка ще си сътрудничат за създаването на мрежа от центрове за наблюдение, базирани в Африка, които ще събират, анализират и разпространяват информация върху миграционните потоци в Африка и между Африка и ЕС. Понататъшното развитие на миграционни профили ще бъде насърчено. Африка и ЕС ще обърнат специално внимание на въпроса за мигрирането на квалифицирана работна ръка, като например кадри от здравеопазването, като се опитат да намалят до минимум негативното въздействие на набиране на европейска работна ръка от Африка, като се има предвид, че липсата на медицински персонал се определя като основна бариера пред постигане на напредък по отношение на ЦХР³. Като илюстрация на горепосоченото, неотдавнашно проучване на Световната банка върху наскоро

³ COM(2006) 870: Европейска програма за действие за справяне с критичния недостиг на здравни работници в развиващите се страни (2007-2013 г.).

завършили студенти от медицински факултети и училища за медицински сестри в Етиопия сочи, че 70% от лекарите и 62% от медицинските сестри планират да напуснат страната „при първа възможност“. Смята се, че понастоящем около 80 000 квалифицирани работници напускат Африка всяка година, включително 23 000 ръководни кадри или специалисти. Където е необходимо, подобни инициативи ще бъдат взети предвид и за други сектори. В допълнение, партньорите ще се разгледат начините за улесняване трансфера на парични средства от мигрантите и превръщането им в инструменти за развитие, като зачитат частния им характер.

За поощряването и по-доброто управление **на мобилността** и трудовата миграция в Африка, и, където е подходящо, между Африка и ЕС, двете страни ще си сътрудничат по отношение на информацията за миграцията и управленския капацитет на Африка (основавайки се между другото на модела, който в момента се развива с правителството на Мали и на опита, придобит чрез прилагането на различни проекти по трудова миграция в северна Африка). Ще бъдат разгледани също начини за улесняване на кръговата миграция (circular migration) между Африка и ЕС с цел създаването на печеливши ситуации както за страните на произход, така и за страните по направление, а и за самите мигранти. ЕС и Африка ще окуражат движението на квалифицирана работна от Африка между страните на произход и направление чрез създаването на партньорства между европейски и африкански институции, като университети и болници.

Тъй като липсата на възможности за трудова заетост е едно от ключовите предизвикателства пред Африка и като признават, че инициативите по управление на миграцията и мобилността трябва да бъдат поставени в по-широк контекст, двете страни трябва да обединят усилията си за създаване на повече и по-добри **работни места в Африка**, особено що се отнася до младите хора и жените. Като се основава на собствения си опит, ЕС трябва да подкрепи Африка за изготвянето и прилагането на стратегии и политики, които стимулират създаването на нови работни места в официалната икономика, включително и чрез подобряване на инвестиционния климат и създаването на силни, отзивчиви, прозрачни и отчетни институции на трудовия пазар. Създаването на повече продуктивни работни места и достойна работа в Африка, ще предложи на младите жени и мъже в Африка бъдеще и една истинска алтернатива пред несигурното и често опасно пътуване без документи в търсене на нелегална работа в ЕС. Сътрудничеството в тази сфера трябва да се ръководи от ясни цели и да се основава на принципите на политиката на развитие, в съгласие с програмата за последователност в политиките за развитие (ППР), като включва областите на търговия, селско стопанство, рибарство, научни изследвания и информационни и комуникационни технологии, инфраструктура, икономическа интеграция, инвестиции, официална помощ за развитие и парични преводи от мигрантите.

(г) Партньорство между ЕС и Африка в областта на демократичното управление

Демократичното управление представлява интегрална част от основните ценности на ЕС и АС. Както ЕС, така и АС вече са предприели инициативи в тази сфера, като новата панафриканска структура за управление, Механизма за партньорски проверки в Африка (APRM), Инициативата за управление на Африка и държавите от АКТЬ, и Инструмента за управление за съседските държави. Връзките между Панафриканския парламент и Европейския парламент са в процес на развитие.

В момента е необходимо ЕС и АС да поемат инициативата за по-амбициозен и по-всеобхватен диалог между двата континента по всички аспекти, свързани с управлението.

За тази цел, АС и ЕС трябва съвместно да открият **Форум по въпросите на управлението**, в който да вземат участие неправителствени организации, националните и континентални парламенти, местните власти и регионалните организации, за засилване на диалога по теми от управлението от взаимен интерес и загриженост, като защитата на човешките права, демократичните принципи, върховенството на закона, управлението на природните ресурси, борба с корупцията и измамите, прозрачно и отчетно управление на обществените средства, институционално развитие и реформа, ситуации на уязвимост, глобално управление, реформа на сектора на сигурността и други, с цел утвърждаване на принципите на демократично управление на световно, континентално, национално и местно ниво и предоставяне на информация за диалога на високо равнище между Европейския съюз и АС по въпросите на демократичното управление. С цел установяването на по-ефикасна **подкрепа за Панафриканската структура за управление и усилията за координация на политиката**, ЕС ще търси нови пътища за привличане на финансиране от Общността и държавите-членки чрез създаването на фонд на ЕС или чрез съвместен принос на ЕС към вече съществуващи финансови инструменти и фондове.

(д) Съвместна политическа и институционална структура между ЕС и Африка

Четиригореспоменати партньорства ще бъдат подкрепени и допълнени от правно обвързващ ангажимент за по-цялостен и по-структуриран политически диалог между лидерите на 80-те държави на ЕС и Африка, както и между демократичните институции и гражданите на двата континента. За тази цел ЕС и Африка трябва да засилят диалога между всички институции на ЕС и АС, като **Европейският парламент и Панафриканският парламент** трябва да играят водеща роля в този процес. В допълнение, когато това е необходимо, ЕС и Африка може да организират министерски срещи в различни сектори и да развият ефикасни институционални механизми за политически диалог на всички равнища на партньорство (световно, континентално, регионално, национално и местно). Тези усилия могат да бъдат основани на вече съществуващите срещи на тройката на министрите, провеждани на всеки две години, и активния диалог между **Комисиите на ЕС и АС**, но нови механизми могат да се окажат необходими, особено на световно равнище (което включва възможността от координиране на позициите и дневния ред на международни организации и срещи). И на последно място, като отражение на амбициите на стратегическото партньорство, лидерите на ЕС и Африка трябва да поемат ангажимент за провеждането на срещи на най-високо равнище всеки две години, редувайки домакинството между Африка и Европа. Официалното лансиране на това всеобхватно политическо партньорство ще бъде чрез „Лисабонската декларация“.

Тези пет инициативи, които представляват ключовите предложения на ЕС за точки от дневния ред на срещата в Лисабон, ще намерят своето място, заедно с програми и дейности в други области от общ интерес, в **план за действие**, който ще бъде приложен към Съвместната стратегия.

По време на срещата ще бъде изготвен първият план за действие, включващ съвместни действия в краткосрочен и средносрочен план – за идните две години до следващата среща на върха. За да оправдае очакванията за успех на срещата от Лисабон, ЕС и Африканският съюз трябва заедно да превърнат първия план за действие в амбициозен списък от начинания.

3.3. Съвместен доклад

По-цялостен преглед на приоритетите и целите на партньорство може да бъде намерен в съвместен доклад, изготвен съвместно от Европейската комисия и Секретариата на Съвета: *Отвъд Лисабон: да накараме стратегическото партньорство между ЕС и Африка да заработи.*

Съвместният доклад, заедно с настоящето съобщение, представляват приноса на ЕС към съвместната стратегия, която ще бъде договорена и финализирана с африканските ни партньори през лятото и есента на 2007 г.